

DOPIS NEMOCNÝM

ADVENT - VÁNOCE 2018

Milí přátelé,
drazí nemocní, milí senioři, sestry a bratři,

počátkem nového liturgického roku jsme vstoupili do adventní doby. Je to doba očekávání a přípravy, doba, ve které chceme znovu posvětit svůj život a přiblížit jej tak více Bohu. Je to ale On, kdo nám vychází vstříc a jeho příchod je pro nás pro všechny nezaslouženou milostí. Možná si vzpomenete na hodiny katechizmu, kde jsme se učili o čtverém příchodu Krista. První při jeho narození v Betlémě, druhý ve svatém přijímání, třetí v okamžiku naší smrti a čtvrtý při jeho příchodu v poslední, soudný den. Už samo toto rozlišení nám vypovídá o Boží stále přítomnosti v našem životě. Jeho narození v Betlémě můžeme přisoudit okamžiku našeho křtu, kdy v ubohé stáji našeho srdce se rozzářilo světlo Jeho přítomnosti. Nikdo nedokáže být tak blízko jako Ten, který se nám dává za pokrm. Jeho milostí můžeme růst ve víře, naději a lásce. Dřív než nás Pán zavolá na konci naší pozemské pouti, obejmě nás ve svátosti nemocných a ujistí, že ten, kdo v něho věří, neumře na věky. A pak je tu onen den D, o kterém neví nikdo, jen Otec, ale na který se celým životem připravujeme a po kterém ve svém srdci spolu s celou církví voláme: Maran atha! Přijď, Pane! Celým životem, to znamená každým přítomným okamžikem, každou etapou svého života, ať přináší věci snadné či náročné, ať nás zastihne v kondici nebo unavené a obtížené břemeny nemoci, starostí, samoty, zklamání, apod. Protože Pán přichází i skrze tyto okamžiky.

Pohledme na Marii s Josefem s jakou odhodlaností i odevzdaností putují do Betléma naplnit vůli císaře Augusta, ale především naplnit vůli Boží. Pán je s nimi, nejen jako Dítě pod Mariiným srdcem, ale v jejich rozhodování, v jejich lásce

a poslušnosti. Lidé pro ně nemají místo ani pochopení. Nejsme jim někdy podobní? On nám jde vstříc a my zůstáváme lhostejní, vidíme jen své problémy, bojíme se, abychom nemuseli z něčeho slevit a o nic nepřišli, nebo dokonce hořekujeme nad svým osudem. Ale jen On může naplnit touhu našeho srdce, přinést pokoj a pravou svobodu.

Moji drazí, velmi bych vám všem přál, aby se o těchto vánocích nově rozzářilo světlo Kristovy přítomnosti ve vašich srdcích. Právě v těch temnotách, které jsou nejtemnější a nejobtížnější. Pán ať je vždy s vámi, vždyť přišel, abychom měli život, a to život v té pravé hojnosti. Bůh vám žehnej

František Václav Lobkowicz
biskup ostravsko-opavský

Bůh je přítomen tam, kde se domníváme, že není **Z promluvy papeže Františka o půlnoční na Vánoce 2017**

Víra této noci nás vede k uznání, že Bůh je přítomen v těch situacích, v nichž se domníváme, že chybí. Je v nezvaném, nezřídka neznámém hostu, který kráčí našimi městy, čtvrtěmi, cestuje našimi autobusy, zvoní u našich dveří.

...

V betlémském Dítěti nám Bůh vychází vstříc, aby nás učinil protagonisty života, který je kolem nás. Nabízí se, abychom Jej vzali do náruče, pozvedli a objali. Abychom neměli strach vzít do náruče, pozvednout a obejmout žíznivého, cizince, neoděného, nemocného a vězněného (srov. Mt 25,35-36). „Nemějte strach! Otevřete dokořán dveře Kristu!“ (sv. J. P. II. při inauguraci dne 22. října 1978)
V tomto Dítěti nás Bůh vybízí, abychom se chopili naděje. Zve nás, abychom se stali strážci mnohých, kteří upadli pod tíhou zklamání, když se ocitli před zavřenými dveřmi. V tomto Dítěti nás Bůh činí protagonisty své pohostinnosti.

Dojati radostí nad tímto darem, prosíme Tě, betlémské Děťátko, aby nás tvůj pláč probudil z naší lhostejnosti a otevřel naše oči k těm, kdo trpí. Tvoje něžná přítulnost ať probudí naši vnímavost, abychom

pocítili, že jsme zváni rozpoznat Tě ve všech, kdo přicházejí do našich měst, našich dějin a našich životů. Tvoje revoluční smilování ať nás přiměje vnímat pozvání, že na sebe máme brát naději a něhu svého lidu.

Slovo nemocničního kaplana

Drazí nemocní a senioři,

nastává nám doba adventní, čas očekávání, který by měl být především přípravou našich srdcí na příchod Spasitele. Mesiáš, který se narodí, vstupuje do lidských dějin - přijímá tělo jako máme my, aby nás vykoupil. V době nemoci se často právě naše tělo ozývá úbytkem sil a vyžaduje si tak naši pozornost. Vnímáme citelně křehkost své pozemské schránky. Dotýká se nás nejistota, strach, nevíme, co nás čeká. Uzdravím se? Nastal již můj čas na osobní setkání s Bohem Otcem? Nemoc přináší mnoho otázek. Co teď bude? Kdo mi pomůže, dodá odvalu, poskytne útěchu? Nežůstanu sám? Proč nemoc potkala zrovna mě? Jsou to palčivé otázky dotýkající se naší existence - jejího znovupřijetí, ale také umění jejího odevzdání Tomu, kdo nám ji dal. Neexistují jednorázové a trvalé odpovědi. Jde spíše o proces zrání. Přijmout svou slabost, nemoc, omezení považuji za nejvyšší stupeň lidské zralosti. Celý náš život je cestou, jejímž cílem je Boží náruč. Když se novorozený Kristus nebál svěřit do milující náruče svatých Marie a Josefa, nebojme se ani my odevzdat se jeho lásce. Nechme se pohladit Božím Dítětem a ohřejme svá srdce v jeho přítomnosti. Chce být s námi a je s námi v čase radosti i trápení. Nemůže se nás nikdy vzdát, opustit nás, protože jsme spolu spojeni prostřednictvím jeho krve, kterou za nás prolil. Bůh nás touží utěšit, povzbudit, nechá nás vyplakat a vykřičet všechnu bolest - vždyť zná lidské strasti velmi dobře z vlastní zkušenosti. Jediný Ježíš učinil z utrpení cestu, kterou prošel před námi, On je nejlepším světlem a průvodcem na ní. Kdybychom neměli před očima jeho kříž a vědomí jeho zmrtvýchvstání, utonuli bychom v sebelítosti a zoufalství.

Milovaní nemocní a senioři, chci, abyste věděli a prožívali, že jste milovanými a cennými bytostmi v očích Božích a Matky církve.

Vaším prostřednictvím se doplňuje to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap (srv. Kol 1,24). Děkujeme vám za to.

Vím, je to náročné poslání, které vám Bůh svěřil. Prosme také naše nebeské přímluvce o pomoc, obzvláště ty, kteří toužili trpět pro Boží království (např. sv. Ignác z Antiochie, sv. Terezie z Lisieux). Přejí vám i nám všem, abychom se dokázali těšit na příchod Spasitele nejen o letošních vánocích, ale i na konečné setkání s Ním tváří v tvář. Narozený Ježíš ať je naší cestou a cílem.

Na závěr bych vám ráda darovala vánoční dárek v podobě modlitby, kterou často nechávám nemocným, které navštěvuji. Jedná se o modlitbu za posílení víry.

Rozmnož mou víru, Pane! Daruj mi víru, která naplní smyslem můj život, dodá mi síly na cestě, učiní smysluplnými mou bolest a oběť, dá naději ve zklamání, odvahu ve strachu, zdatnost v únavě, víru, která ukáže stezky mému bloudění, světlo v noci ducha, odpočinek a pokoj, když se mé srdce zmítá v úzkostech. Bez tebe, Pane, není žádného dobra. Posilni mou víru, abych Tě uměl zhlédnout po svém boku a ve svém srdci za každých okolností. Amen.

S. M. Cecilie Jana Heneberková, Dis, FDC

Modlitba papeže Benedikta XVI.

Svatá Maria, Matko Boží,
tys darovala světu pravé světlo,
Ježíše, svého Syna, Syna Božího.
Ty ses bezvýhradně odevzdala
Božímu povolání,
a tak ses stala zdrojem té dobroty,
která prýští z Něho.

Ukaž nám Ježíše.
Veď nás k Němu.
Uč nás poznávat a milovat ho,
abychom byli schopni
opravdové lásky
a uprostřed žíznícího světa
byli pramenem živé vody.